

ΣΤΗΝ ΚΟΡΑΚΙΑΝΑ ΤΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

K. Θεοτόκης — S. Δεσύλλας — A. Μαβίλης — A. Κεφαλληνός
Μαργιζούκος — H. Σταύρος — E. Λευτίκων — 'Άλεξ. Πάλλης — M. Χαΐμης.

ΜΙΑ ΕΚΔΡΟΜΗ

Είχε τινυθή τὴν καλήτερη φορεσιά της ἡ Πλάση, ή θάλασσα τὴν δμορθήτερη γαλάζια τῆς στολῆς, τὰ δέντρα τὸ πεδίο ζωηρὸ πράσινο χρῶμα τοὺς καὶ δὲ οὐρανὸς ἔχαιροτον. Χαρούμενη καὶ δημιουργία, ποῦ σ' ἔνα χωριό τῶν Κορφῶν, στὴν Κορακιάνα, θᾶβλεπε δὲν μαζὶ ἐνωμένους ἑπείρους, ποῦ ἔνας πόθος τῶν ἔνωνται, μιὰ ίδεα, ή ίδεα τῆς Ἐθνικῆς μας γλώσσας.

"Ολ' οἱ Κερκυραῖοι τῆς πέννας πολεμιστάδες, ἔξδρον ἀπὸ τὸ Μαρκοῦδα μας, τὸ γένοντα λαλούλαλο τεχνίτη, καὶ τὸ γέρο Κονεμένο, δὲν μὲ προθυμία σμίξετε, γιὰ νὰ χαιρετήσουν τὸν Πάλλην, δερεφό τους στὴν ψυχὴ

νὰ πέσῃ. 'Ο Μπιροῦκος τὸ κεντοῦσε, χτυπῶντας τὸ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μὲ τὸ μαστίγιον.

Βάδιζε στὸ σκοτάδι σα φάντασμα καὶ ἀφοῦ μας διαβίηκε ἀπόνα δάσος, μας σταυράτησε μπρὸς τὸ καλύβι του.

— Φτάσαμ' ἀρέντη, κάνει.

— Ή πόρτα τῆς καλίτκας ἔσκουζε καθὼς ἄνοιξε καὶ τὰ γαυγίσματα τῶν σκυλῶν σκορπιστήκανε ἀπὸ τὴν αὐλὴν δλόγυρα. Σήκωσα τὰ μάτια καὶ στ' ἀστραπόφωτα παρατήρησα ἔνα καλύβακι μέσα σὲ μιὰ κλεισμένη χλωροτοπία.

— Εδεσε τέλογό μου στὸ φράχτη ὁ δασοφύλακας καὶ χτύπησε στὴν πόρτα. 'Απὸ τὴν χαραμάδα ἐνὸς στενοῦ παραβυριοῦ φάίνονταν φῶς.

— Εφτασα! Εφτασα! φώναξε μιὰ παιδιακή σια φωνοῦλα καθὼς ἔχτυποῦσε ὁ δασοφύλακας.

— Ύστερα ἀκούσα τὸ τρεγχτὸ γυμνῶν ποδιῶν, σύρτηκε τὸ μάνταλο καὶ μιὰ κοπελλοῦλα δώδεκα χρονῶν ἤρτε νὰ μάζεις ἄνοιξη.

— Φώτισε τ' ἀφέντη, λέει ὁ Μπιροῦκος, καὶ ἔγω πηγαίνω νὰ βάλω στὸ σταῦλο τάμαξι.

Τὸ κοριτσάκι ἔρριξε πάνω μου τὰ μάτια της καὶ μούγνεψε νὰν τὴν ἀκολουθήσω.

— Ή καλύβα τοῦ δασοφύλακα ἥταν δλη-δλη μιὰ χαμηλὴ κάμαρα, καπνισμένη καὶ δίχως μεσοφούντι.

καὶ στοὺς πόθους, ποῦ ἔνα μῆνα ἀπόλαυψε τὶς δμορθίες τοῦ νησιοῦ μας καὶ ἀπολάψαμε καὶ μετὸς τῆς χρονῆς συντροφικά του.

Οἱ χωρικοὶ μὲ τὰ γιοστάτικα καὶ οἱ χωρικὲς μὲ τὰ στολίδια τους, πλουσιονευμένες, στὸν ἥχο τοῦ βιολοῦ ἐπιστηκαν στὸ σεμνὸ καὶ γραφικὸ χρόδι τῶν χωριῶν τῆς Κερκύρας. Κι' δ ἥχος τοῦ βιολοῦ ἔγωσε τὸν λαὸν τῆς ἔξοχῆς μας μὲ τοὺς λογογράφους μας, ποῦ διέλευτας κατὰ μέρος τὸ σοβαρὸ τους ἔγειναν δὲν οἱ μιὰ στιγμὴ παδιά καὶ ἐπήδησαν καὶ κεῖνοι γύρω ἀπὸ τὸ βιολί συντροφεύοντας τὸ χρόδι τῶν γυναικῶν.

Κι' δ νέος Λουθῆρος τῆς Ἑλλάδας Πάλλης, διαγνιδάρης δοσο καὶ βαθὺς στὴν πέννα Μαβίλης,

Μιὰ παλιὰ τουλοῦπα σκισμένη κρέμουσαν στὸν τοίχος' ἔνα μικρὸ κάθισμα ἥταν ἔνα τουφέκι καὶ δύο σακκίδια ἀπὸ παλιοκούρελα. Τὸ τρεμόφωτο μιὰς λουτσίνας σκόρπιζε καὶ μέσα τὸ πενθήμερο καὶ λιγοστὸ φῶς του.

Στὸ μέσο τῆς κάμαρας μιὰ κούνια ἥταν δεμένη στὸ ἄκρο μιὰς μακριές φουρκάτας. Ή κοπελλοῦλα ἔσθισε τὸ φανάρι, κάθισε σ' ἔνα σκαμνάκι καὶ ἀφοῦ σήκωσε λιγάκι τὸ φῶς τῆς λουτσίνας κουνοῦσε ὑστεραίας ἕσυχα-ἕσυχα τὴν κούνια.

Κοιτοῦσα δὲν ἀυτὰ μὲ σφιγμένη τὴν καρδιά. Ή ἐντάφια σιγαλιὰ μόνο ἀπὸ τὴν ταραγμένη καὶ δύσκολη τοῦ παιδιοῦ ἀνάπνια ταραζούταν.

— Εἰσαι μονάχη δῶ μέσα; ρώτησα τὸ κοριτσί.

— Μονάχη, μ' ἀποκρίθηκε δειλά.
— Καὶ εἰσαι κοπέλλα τοῦ δασοφύλακα;
— Μάλιστα, μουρμούρισε.

— Η πόρτα ἄνοιξε καὶ μπήκε ὁ Μπιροῦκος.

Βλέποντας τὸ φαναράκι κατὰ γῆς ἄγαψ' ἔνα σπίρτο καὶ κόλλησε φωτιὰ σ' ἔναν καντηλιέρη πούταν πάνω στὸ τραπέζι.

— Δὲ θὰ σᾶς ἀφέσει τὸ φῶς ἀπὸ τὶς λουτσίγες μας, κάνει ρίχνοντας πίσω τὰ μακλιά του ζωηρά.

δ μεταφραστής τοῦ θανάτου τοῦ Ἱαγγαδάτα, ποῦ μὲ ζῆλο καὶ ἀγάπη δουλεύει γιὰ τὸ θρίαμβο τῆς δημοτικῆς μας, Κεφαλληνός, δημητραγράφος καὶ μεταφραστής Ἰνδικῶν δραμάτων, Θεοτόκης, δηλυμὸς στὰ πεζὰ ποιήματα καὶ χαριτωμένος στὰ δηγήματά του Σταύρος, δημοτικός Χαΐμης καὶ διεχύτης στὴν ψυχὴ δοσοῦ καὶ στὸ πινέλο, Δεσύλλας, δὲν πιασμένοι στὸ χρόδι τίποτ' ἀλλο δὲν ἔδειχναν παρὰ τὴν διφέλεια τῆς ψυχῆς τους, ποῦ ίσως δηλητάκις, ἀν εἴπαντε καὶ, ταρρώσκε σὲ δίσκαλος νὰ εἰρωνευτῇ, μὲ ποδοφούσης παρὰ νὰ καμαρώσῃ πάθε καλαίστητος, καθές ἀνθρωπός ποῦ τοιώθει ἀπὸ ποίηση καὶ ίδαιτα.

Σιδή περιαύλι τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Μαργιζούκου, ποῦ είλε ψαλτὴς γιὰ δλους μας τὸ σπίτι του ἀροιχτὸ, δπως ἔχει πάντα ἀροιχτὴ τὴν καρδιὰ του, μιὰ φωτογραφικὴ μηχανὴ μᾶς ἐπῆρε ἐνομένους δλους, γιὰ τὰ μέρη, φαίνεται, παντοτενά στὴν μηχανὴ μας δηλητωμένη κείνη μέρα, σὲ τὰ μήτρα τῶν λογισμῶν της παραγόμενη μὲ μάρτινος μας, ποῦ μὲ τὸν θάμβος παντοτενά στὸ λογισμὸν δλων μας καὶ μηχανὴς εργάζεται.

Τὴν στιγμὴ ἐπείγη δὲν ἔχει ψαλτὴς πᾶς, μὲν φάνησε σὲ τὰ διάβατα τὴν σκέψη δλων μας. Τὴν διάβατα πραγματικὰ δηλητωμένης τοῦ λογισμοῦ μου θαρροῦσσα καὶ τοὺς λογισμοὺς τῶν δλλων; Δὲ μπορῶ τὰ πῶτα μοράχα ξέρω, ποῦ δημή μου σκέψη πέταξε μαργνά, πολὺ μαργνά, στοὺς δυὸ δλητωμένης τοῦ λογισμοῦ μας, τὸν Ηοίνικα καὶ τὸν Καλοσούρη.

— Ο πόθος δημή μου, ποῦ τὶς καρδιές τους καταλύσε, ποῦ στὰ γραμματάπονους, αἰώνιο σημίδι στονδαίας πτερυματικῆς ἐργασίας, μᾶς παρουσίεται δλοφάρεσ, δηλως πόθος πλημμυρεῖ σήμερα καὶ τὶς καρδιές ἐκείνων, ποῦ μὲ θάρρος συνεχίζουν τὸ πατριωτικὸ καὶ μεγάλο τους ἔργο. Οι δυὸ δλητωμένης τοῦ λογισμοῦ μας, ποῦ πρῶτοι ἐντοιωσαν τὴν Ἀλήθεια, καὶ ποῦ ἔροιξαν ἀπὸ τὶς ποδιές καὶ στερεωτερες πέτρες στοῦ Ἐθνικοῦ κτίριου τὰ θέμελα.

Καὶ στὴν ἀνάμνηση τῶν δυὸ ἐκείνων, ποῦ ἔπιμησαν τὰ Ἐφεάγησα καὶ τὴ μεγάλη τους Πατρίδα Ελλάδα, ἔνας πόθος τῆς ψυχῆς μου, ποῦ καιρὸ τώρα φωλιάζει στὰ στήθη μου μέσα, πήρε καινούργια δύναμη, καινούργια ζωή πάντα μὲ θάρρος καὶ παλληνίσια καρδιὰ τὰ δουλέψουμε δλοι, δσοι γιὰ τὴν ίδεα καιρὸ τώρα δουλεύοντας, μὲ παράδειγμα δξιομέμητο τοὺς δυὸ μεγάλους Κερκυραίους, ποῦ τὸ ἔργο τους, διὰ διάρματα σὲ πολλοὶ δὲν τέχουν τοιώση, στοὺς λίγους

— Είταζα τὸ σπιτονοικούρη. Πολὺ σπάνιο νὰ συναντήσει κανεὶς ἔνα τόσο γερό παλληκάρι. Τὸ καρού του ἥταν ψηλὸ καὶ λιγερό μὲ ὅμους καὶ σπήθος πλατιά. Τὰ νεῦρά του, γερά καὶ δυνατά ζεπτειῶνταν κάτου ἀπὸ τὸ μπαλωμένο του πουκάρισο. τὰ γένεια του δλόμαυρα σκέπαζαν τὸ κάτω μέρος τοῦ πρόσωπού του τοῦ ἀντρίκιου καὶ σκληροῦ καὶ τὰ φρύδια του πυκνά ἔσκιαζαν τὰ μαῦρά του τὰ μάτια μὲ τὴν δλοζώνταν ματιά. Σταυράτησε μπροστά μου πιθύνοντας τὰ χέρια του στὴ μέση.

Τοῦ φανέρωσα τὴν βρυμεσύνη μου καὶ τὸν ρώτησα τὸνομά του.

— Φόμας, κάνει, μά μὲ λένε Μπιροῦκο.

Τὸν παρατηροῦσα μὲ πότερη προσοχὴ τώρα. 'Ο σύντροφός μου στὸ κυνήγιο δερμολάτης καὶ ἀλλοιούσας μου εἶχαν κάνει πολλὲς φορὲς λόγο γιὰ τὸ δασοφύλακα, ποῦ φοβῶνταν σὲν τὸ διάστολο γιὰ τὰ μάτια του καὶ τὴν αὐτηρόστη στὴ δουλειά του. Ήταν ἀδύνατο, μὲ τέτοιον ἀθρωπό, νὰ κλέψουν οὔτε ζερόκλαδο. Πάντα φύλαγε καρτέρι, δὲ τις καιρὸς καὶ νάταν, ἔτοιμος ναρπάζει τὸν κρυφοκυνηγό. Τοῦ είχαν στήσει τόσες φορὲς παγίδες μά πάντα σοῦ γλιστροῦσε τὰν τ' ἀχέλι.

— Ετει λέγε μας λοιπὸν! κάνω μέστηρα ἀπὸ σκέψη, πῶς εἰσ' δηλητάκις! "Ακουσα πῶς είσαι

ποῦ τὸ μελέτησαν, δὲ μπορεῖ παρὰ νὰ φαίνεται γιγαντένιο.

Μὲ τὸ θάρρος καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν, ποῦ γιὰ τὴν ιδέα σήμερα δουλεύει ὁ καθένας, ἔχοντας γιὰ στήριγμα καὶ ἔργα ἀθανάτων νεκρῶν, δὲ μπορεῖ παρὰ νὰ πετύχουμε καὶ γλήγορα νὰ βασιλέψῃ ἡ γλώσσα μας, ποῦ ό' ἀνοίξῃ στὸ γένος καινούργιους δρῖζοτες, μορφώνοντάς το σύμφωνα μὲ τὴν ἀλήθεια καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ σημεροῦ πολιτισμοῦ.

22. 4)05.

ΕΙΡΗΝΗ Α. ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ

ΚΟΡΦΙΑΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

('Απὸ τὴν συλλ. γῆ τοῦ κ. Δ. Σπίγγου)

"Ανάμεσα σὲ δύο βουνά κλημά 'ναι ρυτεμένο(*).
Κάνει σταφύλι κόκκινο, κάνει κρασί μασκάτο.
"Οσες μανάδες κι' ἄν τὸ πιούν, καμία παιδί δὲν κάνει,
Νάγκε τὸ πιηχ' ἡ μάνα μου νὰ μήν είχε μὲ κάμη.
"Αφόντις ἐγεννήθηκα ποτὲ καλὸ δὲν είδα.
"Όλο στὰ ζένα προβατῶ, στὰ ζένα παραδέρνω.
Κ' ἔκει στὰ ζένα πούμουνα, μεγάλο θύμα δποῦ είδα!
Νὰ πάρῃ δ λύκος τὸ παιδί ἀπ' τὸ βυζὶ τῆς μάνας.
Χίλιοι πεζοί—ντατρέζανε, χίλιοι καθαλλαρέοι,
Κανένας δὲν ἀρρέναρε, παρὰ ἡ καταμένη ἡ μάνα
Πῆγε ν' ἀρπάξῃ τὸ παιδί ἀπ' τοῦ θεριοῦ τὸ στόμα.
« Φάς με λύκο ἐμένχε νι' ἀφῆσε τὸ παιδάκι
Νὰ φᾶς κριᾶς καὶ κόκκαλο καὶ πίλαι νὰ σου μείνῃ.»
Κ' ἔκει ἀποκρίθη τὸ παιδί ἀπ' τοῦ θεριοῦ τὸ στόμα.
« Φάς με λύκο ἐμένχε νι' ἀφῆσε μου τὴ μάνα,
Τι δυτες ἐπούλιε τὸ κρατί, νερὸ τούδινανε μέσα,
Κι' ὥρκιζε τὸ παιδάκι τῆς λύκος νὰ τῆς τὸ φέρη.
"Οντες ἐπούλιε τὸ τυρί, τούδιν' ἀσένεστη μέσα,
Κι' ὥρκιζε τὸ παιδάκι τῆς λύκος νὰ τῆς τὸ φέρη.
"Οντες ἐπούλιε τὸ ψωμί, τούδινε ἀμμό μέσα
Κι' ὥρκιζε τὸ παιδάκι τῆς λύκος νὰ τῆς τὸ φέρη.
Φάς με λύκο, φάς με, κι' ἀφῆσε μου τὴ μάνα,
Νὰ φᾶς ἀρνὶ τρυφερ' ἀρνὶ καὶ τρυφερὸ κατσίκι....»
Φεύγει καὶ παει σπίτι τῆς τὸ στήθι τῆς χτυπῶντας.

*) Τὸ τραγοῦδι σώζεται ἔτσι στὸ χωρὶς "Αοι-Δοῦλοι.

βράχος στὴ δουλειά σου.

— Τὸ χρέος μου μονάχα κάνω, μοῦ λέει ἀπότομα. Δὲν πρέπει νὰ τρώων ἀδικη τὸ ψωμὶ τ' ἀφεντικοῦ.

— Εἴγαλε ἀπὸ τὸ ζουνάρι του ἔνα τσεκούρι κι' ἀρχιετε νὰ μαστορέθη μιά λουτσίνα.

— Μά δὲν ἔχεις γυναῖκα ; τὸν ωτάω.

— "Οχι, μοῦ κάνει μὲ λύπη, πέθαν' ἡ δυστυχισμένη καὶ μᾶς ἀφῆσε, πᾶντα τώρα τρεῖς μῆνες.

— Τὰ κακομοίρικα τὰ παιδιά, φιθύρισα.

— Ωστόσο διόλος μου ξέχασε κιολὰ τὶς βαριές συλλογές καὶ βγῆκεν δέξια τρεζῶντας μ' δρυκὴ τὴν πόρτα.

Σάνι ἔμεινα μονάχος ξέταξα τὴν καλύβα, ποῦ μοῦ φαίνονταν ἀκόμα πιὸ πένθιμη. Μιὰ δυνατὴ μυρούδια καπνοῦ μού πνιγεῖ τὸ λαιμό. Ἡ κοπελλούλα καθόντανε πάντα στὸ σκαμνάκι της μὲ τὰ πόδια κρεμασμένα κάθε τόσο ἀνατήκωνε στὴν πλάτη τῆς τὸ πουκάμισό της κι' ἔκουνούσε τὴ φτώχη κούνια.

— Πῶς σὲ λένε ; ωτάω.

— Οὐλέτα, μ' ἀποκρίνεται μ' ἀδύνατη φωνοῦλα.

— Επακεφέ ἡ μπόρα, κάνει μπαίνοντας δ' δασοφύλακας ἀν δρῖζεις, ἀφεντικό, σᾶς ζεβγάνω ίσα μὲ

ΑΝΟΙΧΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ
Πρὸς τὸν κ. Ὑπουργὸν τῆς Παιδείας (sic)
Σοφολογιώτατε καὶ Μακροσκελέστατε κ. Ὑπουργὲ,

Μὲ δέλο τὸ σέβας ὑποβάλλω πρὸς τὴν Μακροσκελότητά σου, πῶς ἀν ἀντὶ νὰ διορθώνεις τὸ Καταστατικό τοῦ Συλλόγου διόρθωνες τὰ Σκολιά (ποὺ τάχα είναι δουλιά σου νὰ φροντίζεις) ἀπαγορέζοντας τὶς φυλάκεις τοῦ Μιστριώτη, θά ώφελούσες πολὺ περισσότερο τὸ "Ἐθνος". Σου ὑποβάλλω τὴν ἀπαγόρεψη, δίχως ὅμως νὰ ἐλπίζω. Καὶ νὰ γιατί. Ὁ μαλός σου γιὸς μπῆκε ως ἀντίλικος παρανόμα μέσα στὴ Βουλή. Ὅτα λοιπὸν ἔνας πατέρας τόσο παραγνωρίζει τὰ χρέα του πρὸς τὰ παιδιά του, ώστε νὰν τοὺς ἀρχίζει τὸ στάδιό τους μὲ μιὰ παρανόμια, δὲν εἶναι πιθανὸ πώς θὰν τὸν παραζαλίζουν τὰ χρέα του πρὸς τὸ "Ἐθνος". Ἰσως μάλιστα ἡ Μακροσκελότητά σου γελᾷ μὲ τὴν ἀπέραντη χπλακωσιά μου, ποὺ τὸ νομίζω δυνατὸ νὰ κακοκαρδίσεις ίσα ίσα τὸ Μιστριώτη, ἔνα ἀπὸ τὰ δικλεχτὰ πρωτοπαλίκαρα τοῦ Ντεληγιαννισμοῦ.

Τῆς Μακροσκελότητός Σου χυδαιστής δοῦλος
Γιάννης Τσικούρης

ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Στὸ παραδύρι μου—κρέμεται στὸ ἀκρογιάλι μου—τὸ χλωμὸ πορτραΐτο τῆς ξανθῆς νεύρης φαίνεται, στὸν "Αποιλιάτικον" ἥισο ποῦ βασιλεύει. ἔνα διπρό μαντήλι σαλεύω κατὰ τῶν μαύρων μου βράχων τὸ περιγιάλι, κατὰ τὸν ήσυχο σου ποῦ φεύγει στὴ βάρκα, καὶ ἡ διπρόη ντατέλα τῶν μαύρων μου βράχων ἀνατριχιάζει ἀφρόνοπη.

Θλυμέρα, ἀχνὰ τὸ χέρια σιοῦντε τὸ χαιρετισμὸ, καὶ τὸ κάπασπρο μαντήλι διστράφει στὰ μάτια καὶ τὰ δακούζει, καὶ ἀπὸ μακρὰ τώρα σὰν πεταλούδας φτερὸ φαίνεται, ποῦ στὸ χλωμὸ πορτραΐτο τοῦ παραθυριοῦ μου τριγυρνάει, στὸ πορτραΐτο ποῦ γέρνει πρὸς τῆς γαλήνιας θάλασσας τὸν ήσυχο καθρέφτη, ἔκει νὰ ἴδῃ τὰ μάτια σου τὰ βουρκωμένα καὶ πλεούμενα στὰ βάθη, καὶ τὰ χεράμα τὰ κινοῦν γιὰ πάντα τὸ διπρό μαντήλι τοῦ χωρισμοῦ.

Τὴν διπρόη ντατέλα στοὺς μαύρους μου βράχους αἰώνια διπρολογίας μαραίνεται τὰ πάντα τὰ πε-

ριγάλια—καὶ πάντα τὸ χλωμάρωστο πορτραΐτο στὸ παράδυρο μου γέρνει τὸ νεφάλι τηράζοντας τὴν ήσυχη θάλασσα, καὶ σειώντας τὸ μαντήλι στὸ χέρι σὲ καιρετάει. Τὸ πλοῖο μακρὰ δὲν ἔρχεται δραξοβόλο, καὶ τὸ ζωσαν τοῦ "Απολί" τάλικα τὰ ρόδα γιὰ νὰ σὲ δεχτῇ, καὶ ἡ θάλασσα τὸ ἀγκάλιασε δλογάλανο στὸ φῶς της, καὶ γὼ χλωμὸ πορτραΐτο στὸ παράδυρο γιὰ σέρα πάντα ξομπλιάζει τὴν ἀσπρη μαύρων μου βράχων.

Στὸ μανδροήσι μου διπρολογίας ἀκόμα, καὶ τὸ διπρό πορτραΐτον ἀγναντεῖν ἀπ' τὸ παράδυρο, καὶ ἡ ντατέλα μαραίνει στ' ἀκρογιάλια, καὶ τὰ μαντήλια τοῦ χωρισμοῦ θὰ πεντήσω σὲ κάθε ἀκρογιάλι τὰ σημαδεύοντα σε, τὰ δάκρυα τὰ δακούζεις. Ὡς καὶ τὸ διμπέλι ποῦ πυκνόφυλλο ἀγκαλιάζει τὸν ἐξώστη μου, καὶ πλέχει ντατέλα διπράσινη στὸ παράδυρο τοῦ χλωμοῦ πορτραΐτον, αὔριο ψυμὸν πού πόθο τὰ σταφύλια θὰ φριμάσῃ, καὶ τὶς ωρίγες τοῦ βράχων τὰ δέση μὲ κλαδιά πόθου γύρω διπέ τὸ παράδυρο τοῦ χλωμοῦ μου πορτραΐτον, στὸ χωρισμό μας...

Μὰ ἔγω ξομπλιάζει πάντα τὴν ντατέλα τῶν μαύρων μου βράχων.—Τὸ πλοῖο τώρα δὲ φαίνεται, τὸ διπρό μαντήλι ἔχαθη—στὸ μανδροήσι μου βλέπω τὸν ήσυχο σου... Τώρα τὸ χλωμὸ πορτραΐτο σὲ καιρετάει μὲ τὴν ἀσπρη ντατέλα τῶν μαύρων του βράχων...

Καρδαμύλη.

ΣΠΗΛΑΙΟΣ ΠΑΖΕΑΓΙΑΝΝΗΣ

"Ο κύριος Κανονιδης νέος «πολὺ καθὼς πρέπειν καὶ εὖνθρωπος τοῦ κόσμου» συναντάει τὸ φίλο του κ. Φουκαρίδη, δημοσιογράφο μὲ δξία.

— "Ω γιά σου, ἀγκαλιάζει μου! Ἐρχεται νὰ τοῦ δέσω μιὰ μπίρα;

— Μετὰ καρπούς, φίλατέ μου, ἀποκρίνεται ὁ κύριος μὲ τὴν δξία, καὶ σοῦ κάνω τὴ δήλωση δτι καὶ σάμεσα δὲν ἔχω πεντάρα.

— Δὲν πειράζει, ἔγω ἔγω καποιο τάλληρο.

— Μὰ δὲ μοῦ λέσ, βεβὲ ἀδερφός, πῶς τὰ καταφέροντας καὶ βρίσκεσσαι πάντα μὲ παράδεις; Ποιὸ εἶναι ἐπὶ τέλους τὸ μαστικό σου; Ἐρωτᾷ μὲ κάποια ζήλια δ. κ. Φουκαρίδης.

— "Απλούστατα, φίλε μου, δὲν πλερόνω ποτὲ τὰ παλιά μου χρέη!...

— Καλέ· μὲ τὰ κατενεύγια;

— Τὰ κατενεύγια γρέη, ἀπολογίσται ὁ οπολὺ καθὼς πρέπειν νέος, τὰ φίνω καὶ γίνουνται παλιά ...

— Τώρα τώρα τοὺς συγγρίζω, εἰπε φέργοντας τάμαξι μου.

— "Ἄς ἀφήσουμε δῶ τὸ ντρόσκι. Ἐργομαι μαζί σου στὴ λαγκαδιά.

— "Οπως δρίζετε, ἀρεντικό· σὲ γυρίσουμε σὲς ζεβγάνω.

Ξεκινήσαμε.

Ο δασοφύλακας βάδιζε ὄμπρός μολις δυνόμουνα καὶ τὸν ἀκολουθοῦντα μεσα στὰ γαμούλαδα καὶ τὰ χορτάρια, ποῦ μῆς ἔρχονται ως τὸ λαιμό. Κάθε τόσο στέκουνταν καὶ μούλεγε:

— 'Ακοῦς, ἀφέντη τὶς τσεκουρίες;

— Ωστόσο ἔγω πίποτα, τοιμουδιά δὲν ἀκουγα. "Τσερέρ" ἀπὸ λίγο βρισκόμαστε στὸ λαγκαδί. Ὁ ἀγέρας σώπασε κι' ἀκούσα καθαρὰ τοὺς γτύπους τοῦ τσεκουρίου.

Ξεκιλουθήσαμε τὸ δρόμο μας μέσα στὰ χόρτα τὰ βρύνα φουσκωμένα νερὸ βούλιαζαν στὶς πατησιές μας σὲ σφουγγάρι, ποῦ στύφτεις.

— Ενα κούφιο τρίζιμο, ποῦ βάσταξε πολὺ, χτύπησε στὸ αὐτὶ μου.

— Πάει, κάνει δ. Μπιρούκος, τόκοφαν.